

Kun Magfutsi tuli syömästä hän kohtasi käytävällä Igorin. Ylilääkäri pysähtyi ja katsoi kysyvästä Gustinin adjutanttia.

– Anteeksi, toveri eversti, voinko kysyä yhtä asiaa? Magfutsi sanoi hätäisesti.

– Toki. Vastaan mielelläni, jos vain pystyn.

– Tarasenko ja muut lääkärit eivät olleet mukana, kun keskustelimme kirurgi Zivagogolin kanssa herra presidentin kanssa, Magfutsi aloitti varovasti – Me kun olemme tiimi ja olemme ikään kuin kasvaneet yhteen. Ymmärrätte varmaan, mitä tarkoitan. Olisin kaivannut lääkäri tovereiden tukea.

– He lähtivät hotelliin, Igor sanoi lakonisesti. – Juhlimaan.

– Juhlimaan? Magfutsi ihmetteli. – Miksei minua otettu mukaan?

– Minusta saisitte olla tyytyväinen, ettette päässyt mukaan, Igor hymähti pilkallisesti. – He juhlivat kuusitoista kerroksisen hotellin sviitissä. Paljon viinaa ja länsimaisia huumeita. Siinä kunnossa korkea paikka ei ole hyvä yhdistelmä. Omaisille on lähetetty surunvalittelut.

Igor lähti, käänsi puolittain päänsä ja huudahti.

– Ehkä te vielä pääsette juhlimaan.

Magfutsi katsoi suu auki poistuvan Igorin selkää. Häntä heikotti ja oli pakko ottaa seinästä tukea.

Majuri Popov pysähtyi yllilääkärin kohdalla ja taputti häntä tuttavallisesti olkapäälle.

– Toveri, voitteko hyvin?

– Kyllä minä tästä..., Magfutsi sopersi irrottaessaan kätensä seinästä. Hänen jalkansa tutisivat.

Majuri hymyili ohuesti katsoessaan käytävällä etääntyvää Igoria.

– Noin käy, kun kohtaa eversti Igorin.

Hän kumartui Magfutsin puoleen ja kuiskasi.

– Tiedättekö, mikä on Igorin oikea nimi?

Magfutsi pudisti päätään.

– Ivan Igornia Rasputin. Hän järjestää parvekebileitä. Onneksi me olemme täällä Kremlissä turvassa. Ota siksi rennosti, toveri. Ei meillä ole mitään hätää.

Majuri Popov vinkkasi silmää ja jatkoi matkaa.

Magfutsi kaivoi vapisevalla kädellä puhelimen taskusta. Pitäisi soittaa vaimolle ja kertoa, ettei hän pääsisi enää kotiin. Mutta hänen puhelintaan kuunneltiin. Jos hän soittaisi, Tatjana joutuisi vaaraan ja ehkä hänen koko perheensä tapettaisiin.

Magfutsi ymmärsi, ettei kukaan saisi mahdollisuutta kertoa ulkomaailmalle, mitä Gustinin bunkkerissa tapahtuu. Kusijutut eivät saisi tahrata presidentin syväpuhdistettua mainetta Venäjän kansan silmissä. Ainoa keino selvitä oli madella Isä Venäjän pöhöttyneiden kasvojen edessä, kunnes avautuisi tilaisuus pakenemiseen.

Venäjän ortodoksisen kirkon Patriarkka Pisilli ilmestyi täydessä juhlakoristuksessa Kulimir Gustinin palatsiin. Presidentti oli vastassa vanhaa KGB:n aikaista ystäväänsä. He kättelivät eikä Pisilli saanut katsettaan irti Gustinin otsasta.

– Oletko ollut sabotaasin kohteena? Pisilli kysyi huolestuneena heidän kävellessään rinta rinnan juhlasaliin. – Otsasi on aika pahan näköinen?

– Ei, ei mitään sabotaaseja, Gustin totesi korostetun vähättelevästi. – Mutta otsan takia pyysin sinut tulemaan. Ajattelin, että keskustelemme siitä kahden kesken kappelissa.

Juhlasalista vei ovi pieneen kappeliin, joka oli täynnä kullattuja ikoneja, punaista samettia ja kynttelikköjä. Gustin pysähtyi alttarin eteen ja katsoi vakavana ystäväänsä.

– Otsassa on kaksi tulehtunutta pattia, hän sanoi ääni väristen.
– Niistä puhkeaa kohta sarvet, poronsarvet.

Pisillin silmät pyöristyivät ruplan kolikoiksi ja hän sai vaivoin sanottua.

– Ei, ei, en voi ymmärtää... Ei se ole totta. Ei koskaan teille voi tapahtua mitään sellaista.

– En minäkään voi sitä ymmärtää, Gustin totesi ääni väristen, ikään kuin vasta nyt tilanteen koko karmeus olisi alkanut paljastua hänelle.

Gustin huokaisi jatkaessaan.

– Lääkärien mielestä se johtuu... poronsarvikylvyistä.

– Poronsarvikylvyistä? Pisilli änkytti. – En minä ole koskaan kuullut, että poronsarvikylvystä alkaa kasvamaan sarvet.

Patriarkka pelästyi ja siveli vapisevin käsin otsaansa.

– Otanhan minäkin poronsarvikylpyjä, hän takelteli. – Mutta en ole huomannut mitään erikoista.

Gustin katsoi uteliaasti, miten patriarkka tunnusteli otsaansa.

– Anna, kun minä katson, presidentti pyysi.

– Katso ihmeessä.

Patriarkan otsaa tutkittuaan Gustin sanoi apaattisesti, aivan kuin olisi toivonut löytävänsä punertavan läiskän.

– Ei sinun otsassasi näy mitään erikoista.

– Luojan kiitos, Pisilli huokaisi syvään.

Pisilli katsoi presidentin silmiin, säpsähti ja lisäsi kiireesti.

– Kuinka mielelläni toivoisinkaan, ystävä, että minä saisin sarvet sinun sijastasi. Se olisi minulle pyhä velvollisuus.

– Kiitos sanoistasi, Gustin tokaisi kylmästi. – Hädässä me ystävät tuemme toisiamme.

– Uskollisina kuolemaan asti, Pisilli vakuutti, pelästyi. – En minä sitä tarkoita, että olisit kuolemassa, tai siis että me kuolisimme. Se on vain sellainen sanonta.

Gustin huitaisi kädellään kuin olisi hätistänyt kärpystä.

– En ole ainoa, joka on tässä tilanteessa, hän totesi. – Yksi tapaus minun lisäkseni löytyi, kun asiaa ryhdyttiin penkomaan. Siitä tosin on aikaa viisikymmentä vuotta.

– Varmaan se löytyi länsimaista, Pisilli arveli. – Ne kehittelevät kaikenlaisia biologisia aseita.

– Tapaus löytyi Kouterosta.

– Kouterosta? Pisilli kummeksui. – Sitä arvelinkin, jostain länsimaasta.

– Koutero on kyläpahanen lähellä Suomen rajaa, Gustin sanoi. – Viheliäinen loukko Suomen jäljiltä.

Pisilli tuhahti narkästyneesti.

– Oikein arvasin, suomalaisten tekoja. Ne ovat oikeita pirulaisia. Ymmärrän aina vain paremmin, miksi toveri Stalin vihasi Suomea.

– Hoidan Suomen Ukrainan jälkeen, Gustin sihisi kiukkuisena. – Ei sitä perkeleen Nato pysty estämään. Teen sen, mihin Stalin ei pystynyt.

– Niin me sovimme, Pisilli vakuutti. – Minä saan Suomen uskovaiset hallintaani. Venäjästä tulee suuri.

– Meidän on hoidettava sarvi ongelma ennen sitä, Gustin sanoi painokkaasti.

– Kyllä, ymmärrän sen, Pisilli myönsi. – Se on vähän ongelmallista. Miten sarven voi peittää?

Gustin huokaisi muutaman kerran, ennen kuin sai mietittyä, miten asian ilmaisisi.

– Lääkärit voivat poistaa sarvet leikkaamalla. Se on kuitenkin iso toimenpide. Kun erikoisoperaatio on menossa, en voi maata sairaalassa viikkoja. Pettäisin Venäjän kansan silloin, kun se eniten tarvitsee minua.

Toveri presidentti katsoi anovasti toveri patriarkkaa.

– Olet Jumalan ylin palvelija maan päällä, Gustin totesi juhlallisesti. – Mitä voit tehdä sarville, että ne eivät puhkea?

Pisillin kasvot punertuivat.

– Minulla ei ole oikein kokemusta sarvista.

– Olet rukoillut sairaiden puolesta, Gustin sanoi. – Ovatko he parantuneet?

– En osaa sanoa, patriarkka takelteli. – Ei ole tullut jälkeen päin kysyttyä, miten ovat parantuneet. Mutta varmasti on parantuneita, uskon vakaasti niin.

– Silloin minunkin pitää parantua, Gustin sanoi tiukasti. – Ellen minä parannu, niin kuka sitten voi parantua paremmin kuin minä?

Patriarkka tunsi olevansa ansassa. Hiki valui hänen mitransa alta kasvoille.

– Nämä ovat vähän tällaisia uskon asioita, hän takelteli. – Pitää olla uskoa, niin voi siirtää, vaikka vuoren.

Gustin hymyili vieikkaasti.

– Loistavaa, ystäväni, hän kehaisi. – Sinun uskosi tappaa sarvet. Sarvet ovat helpompi homma kuin vuoren siirtäminen paikoiltaan. Eikö niin?

Pisillin käsi vapisi, kun hän pyyhki hikisiä kasvojaan nenäliinaan.

– Tuota, tarvitaan joku armoväline. Minun pitää käydä sellainen hakemassa, kun en osannut valmistautua näin äkkiä. Täytyy miettiä, mikä on tilanteeseen sopivin väline.

– Käy hakemassa, Gustin kehotti. – Minulla ei ole enää yhtään aikaa hukattavana.

– Teen niin, Pisilli sanoi kumartaen. – Minä menen kiireesti.

Äkisti patriarkka suoristi selkensä. Hänen kasvonsa hymyilivät helpottuneesti.

– Pyhä rukous varmasti auttaa, hän sanoi itsevarmasti. –

Rukouksen aikana on uhrattava kalleinta, mitä kirkollamme on antaa. Ne ovat Pyhän Pietarin kyyneleet.

– Onko sinulla Pyhän Pietarin kyyneleet? Gustin kysyi epäuskoisesti.

– On, Pisilli vakuutti painokkaasti. – Kyyneleitä on käytetty vain kaksi kertaa kirkkomme historiassa. Ensimmäisellä kerralla kyynel herätti henkiin Katariina Suuren, kun hän oli saanut sydänkohtauksen. Toisella kerralla Pietarin kyynel paransi Pietari Suuren miekanhaavan.

– Sitten se varmasti auttaa poronsarviin, Gustin totesi tyytyväisenä. – En tarvitse leikkausta. Missä Pyhän Pietarin kyyneleet ovat?

– Pyhän Vasilin katedraalissa.

Gustin oli tyytyväinen kuin kehräävä kissa sanoessaan.

– Sitten saat ne käsiisi nopeasti.

– Tiedän, missä ne ovat, Pisilli myönsi. – Lähden heti niitä hakemaan.

– Kiitos, ystävä, Gustin sanoi. – Käyn sillä aikaa sairaalassa.

Lääkärit ottavat kuvan päästä. Kuvista sitten näkee jälkeinpäin ,
miten Pyhän Pietarin kyyneleet ovat tehonneet.

Gustin hieraisi käsiään tyytyväisenä.

– Vihdoinkin asiat alkavat sujua, hän myhäili. – Minun olisi
pitänyt heti kutsua apuun sinut, toverini. Olin niiden toheloiden
lääkäreiden kynsissä.

– Pyhä Pietari ei ole koskaan pettänyt Venäjää, Pisilli vakuutti.

– Luotan Pyhään Pietariin, Gustin sanoi. – Tule välittömästi
tänne takaisin, kun olet saanut Pyhän Pietarin kyyneleet.